Dvacet pět členů našeho oddílu se zůčastnilo prázdninového soustředění poblíž Jablonce nad Nisou.

Po diskusích z minulých let – zda dvě kratší soustředění či jedno delší – jsme se letos více přiklonili spíše ke druhé variantě, ale přeci jen trochu zkrácené. Několik členů se pak ze soustředění přesunulo do Českého ráje pod hrad Valečov a zhodnotili natrénované na dvoudenních 4etapových závodech Rumcajsovy míle.

Hned na úvod chci ocenit obětavost a nasazení Miloše anóbrž Náčelníka, který při Michalově nepřítomnosti až na jednu výjimku připravil všechny tréninky. Podařilo se mu to pochopitelně s pomocí ochotných lampionových roznašečů Lenky, Ivany a Petra. Já se zařadil mezi občasné „donašeče“ , když jsem několik kontrol občas z lesa přinesl. Někdy jsme sice brblali nad umístěním některých kontrol, protože Miloš pochopitelně stavěl tratě od stolu na PC v OCADu, ale všechny tréninky měly svou kvalitu.

Pondělí:

Ihned po příjezdu(který byl sám o sobě zajímavý tím, že uživatelé GPS navigací přijížděli z rozličných a i nečekaných směrů) jsme se vypravili na první trénink. Náčelník jej nazval Točíme volantem: skládal se ze dvou okruhů s velkým počtem kontrol na malém prostoru s většinou ostrými úhly spojnic mezi kontrolami a na mapě s neobvykle podrobným měřítkem 1:1000. Autorův záměr, že budeme střelhbitě otáčet mapou (jako tím volantem) při odběžích, se v mém případě rozhodně nenaplnil. Zmaten měřítkem jsem neustále opatrně orientoval mapu podle buzoly a spíše jsem se motal já.

Odpoledne následovaly pro začátečníky Hvězdice a pro pokročilé Okruhy. Ty byly celkem 4 a stydím se, že jsem stihl pouze 3. Navíc mi v tom posledním sebrali sběrku, takže jsem počítal všechny kameny v okolí a soptil hněvem: „Vždyť to tu musí být!“. Jednou z příčin mnoha chyb, které jsem vyrobil, byla neschopnost najít posed vedle cesty, od kterého jsem se chtěl „odrazit“ do koncovky. Zajímavé, že mi ho pak následující den Honza Krušina ukázal :-)

Úterý:

Dopoledne jsme absolvovali „klasiku“ na mapě Bramberk východ, kde nás autor potrápil několikanásobnými „cik-cak“ seběhy a výběhy svahu. A kontrola č. 11 se po zbytek soustředění stala legendou. Skalka uvnitř smrkového hustníku nám dala zabrat. Nechápal jsem, jak se tam Petr roznašeč dostal. Říkal jsem si, že po něm musel zůstat nějaký průchod, ale houževnatá smrčina se ihned zatáhla. Díky klopotnému pročesávání houští se nás u této kontroly několik seběhlo, a tak jsme dál pokračovali ve „vláčku“. Snažil jsem se cca 3 kontroly dělat „lokomotivu“, ale na sběrku mi někteří mladší „pasažéři“ utekli.

Když jsem uslyšel název odpolední mapy: Zelená není jen tráva, tak jsem se po zkušenosti s dopolední K11 trochu vyděsil a rozhodl se, že do hustníku mě už nikdo nedostane. Takže výsledkem byly časté obíhačky – někdy až nesmyslné. Hodně jsem ztratil už dohledáváním

první kontroly. Když jsem si v cíli dovolil prohlásit, že mi to tam nějak nesedělo, byl jsem jednou nejmenovanou roznašečkou Ivanou, která ji kladla, chycen pod krkem a málem jsem dostal po tlamě :-)

Středa:
Autorkou dopolední trati byla Lenka. My pokročilí jsme měli redukovanou mapu Po skalinách, kde nebyly barvy podrostů a chyběly i menší cesty. Jak to trefně shrnul Honza Krušina: „V tiskárně došla barva a kdybych to věděl, tak náplně obstarám“. Zápolil jsem s poloslepou mapou zhruba do poloviny tratě, pak jsem se s tím nějak srovnal. Ke konci jsem potkal protisměrně se pohybujícího se vyděšeného Kubu s Rózou, které vyplašili psi pobíhající po lese poblíž jednoho obydlí.
Odpoledne jsme vyrazili na výlet na rozhlednu Slovanka a přes Janov zpět. Kromě rozhledny jsme si prohlédli i přírodní zajímavost Sklaní hřib. V závěru se pochod stal výrazně usilovným, abychom stihli večeři. Takže měl i sportovní hodnotu :-)
Po večeři se dobrovolnící mohli vydat ještě na Noční. Jako vždy to bylo dobrodružné a zábavné. Zpočátku jsem přemýšlel jestli se mi mlží brýle, anebo je mlha. Byla mlha. Mladší děvčata se v cíli svěřila, že se sama v lese bála, já se v lese sám vztekal nad svojí neschopností. Cestou na K5 jsem se stočil a ztratil a našel se u K2. Pak jsem nemohl najít velkou louku se střelnicí, takže jsem zvolil jinou obíhačku a kupodivu dvěma přesnými azimuty jsem našel kontrolu 5 a pak i 6. Opojení azimutovým úspěchem ze mne vyprchalo cestou na předposlední 9 kontrolu, kterou jsem na 50m postupu minul a prohledával jinou skalku. Hrdinou večera se stal Standa Šimek, který si buzolu zapomněl, ale trať zvládl celou. I když si na ní vydobyl svůj první Turistický batůžek díky času přes 100 min.

Čtvrtek:
Dopoledne jsme trénovali azimuty. Já jich po noční průpravě kupodivu moc netrefil :-)
Odpoledne nás čekal vrchol soustředění: Štafety. Zde došlo k několika komplikacím. Kvůli chybě při zvětšení před tiskem map, bylo měřítko hrubší a tratě nejméně dvakrát tak dlouhé. Navíc malá Sára hlásila, že viděla houbaře s dítětem nesoucím jeden náš lampion. V důsledku toho se z prvního úseku nikdo nevracel skoro hodinu. Ani samotný autor – Náčelník! Ten pak při průběhu diváckou kontrolu hlásil, která kontrola chybí a Lenka ji rychle nahradila. Kvůli zpoždění jsme pak uspořádali serii „hanba“ startů: dětské úseky jsme vypustili na trať ještě před návratem druhých i prvních dospělích, a později vypustili i zbývající dospělé. Atmosféra štafet ale byla dodržena, protože v lese jsme se dost potkávali. Měl jsem radost, že jsem utekl Katce i Káje, ale velký náskok jsem skoro celý prohospodařil na první kontrole v „pytlíku“. Navíc jsem tak přišel i o humornou scénku, kdy Kája s Katkou o sebe na divácké zakoply a vyválely se po zemi.

Pátek:

Dopoledne jsme soutěžili v trdičním „rychloražení“. Po měřené kvalifikaci jsme byli rozřazeni do dvou pavouků a běhali jsme proti sobě ve dvojicích. Odpadlíci z prvního pavouka byli ještě zařazeni do druhého, takže jsme si toho užili až běda. Zde musím odhodit falešnou skromnost a pochválit se, že jsem byl nejvíce fandící účastník. Za symetrické povzbuzování obou soupeřů jsme sice byl Ivanou označen za pokrytce. Katce se zase nelíbilo, když jsem na ní halekal jako na „matku oddílu“. Ale mé hlasivky jsem nešetřil až do konce.

Odpoledne jsme po závěrečném vyhodnocení odjížděli.

Závěr:

Ubytování i strava byly slušné. My „vetoši“ jsme z kulinářských specialit ocenili nejvíce točené Svijany. Srovnám-li svůj výkonnostní posun oproti loňskému soustředění, tak v talíři na cíl jsem se zlepšil, ale v míčcích na cíl zhoršil. Takže v průměru stagnace. To ale u veterána přece není špatné :-)